

НАЙ-ИСТИНСКИЯТ ГРАД НА ИСТИНАТА

● „Казана дума, хвърлен
камък“, но русенци вече не
вярват ● Сред отровните
химически изпарения градът на
Дунава живее, диша и твори

Да си българин и да не си видял Русе, то е все едно цял живот да си ял ядене без сол или да си достигнал бели старини, без да усетиш що е истинска любов. Защото Русе е

ЛЮБОВ ОТ ПРЪВ ПОГЛЕД

— грабва сърцето със старата архитектура, която гледа от всеки ъгъл, с дъха на култура с възрожденски корени, струящи от сладкостудената реч на кой да е русенчлия. Дори и новите квартали — „Мародейка“ и „Дружба“, са кокетно спретнати с усета на територията стопанин. Тук всичко е белязано с индивидуален почерк. Училищата нямат обезличаващи номера, а всяко носи името си: Баба Тонка, Никола Обретенков, Бела Пискова, Олимпий Панов, като напомня за история, традиция, с години познани нрави.

Русе очарова. Русе омайва. Русе привлича като магнит и видни личности, не можеш да го забравиш, да не пожелаеш отново да се върнеш при него.

Пиехме ранното си сутрешно кафе, наслаждавахме се на тази неповторима атмосфера, на първите хора, отбелязващи началото на есенния ден, все още запазил слънцето. Да се родиш и да живееш в такъв град, си е просто добър шанс. Русенчлии са родени с късмет и захранват организма на страната ни с ярки личности. На фона на този традиционен творчески разцвет още по-ярко и контрастно се очертава неслепотата, захвърлила русенци поради несправилна екологична политика на . . . смет

Продължава на стр. 2

Най-истинският град на истината

Продължава от стр. 1

Един град с усмихнати млади хора, които прекарват дванайсет месеца в годината под заплахата на синьобелия фантом на хлора. Когато

БЕЛИЯТ СМОГ НА ХИМИЧЕСКИТЕ ОТРОВИ

притисне улици и хора, сърцето изтръпва от ужас и си казва: дано никога не се повтори. Когато години наред същата задушлива ръка не дава на русенци да си поемат дъх, сърцето се дави от възмущение. Когато краят на бавното изтезание се губи между официални, по-официални и супер-официални разговори и експертни комисии от различен мащаб, просто се пита: ще живее ли Русе? Защото старите къщи обезлюдяват, а дългогодишната безуспешна борба с излъчванията русчукли с песимизъм и безверие. Това доказват и отговорите на похълнали от старите родове млади филизи, които все още са на ученическата скамейка.

ДЕСЕТОКЛАСНИЦИ ОТ
МАТЕМАТИЧЕСКА ГИМ-
НАЗИЯ „БАБА ТОНКА“

Венцислав Димитров:

– Не знам дали честото боледуване се дължи на хлора, но когато отида на лекар, винаги ми казват, че причината е в обгазяването.

Тихомир Весков:

– Най-лошо е през лятото, когато е горещо. Не можем да отворим прозореца, а не можем да седим и на затворено.

Искрен Безмеров:

– Имам малка сестричка, която се нуждае от разходки. Но мама не смее да я извежда заради хлора. Повечето от нас вече не усещат миризмата – наскоро имах гостенче от Габрово. Едва след като ме попита на какво мирише, аз усетих хлора.

Анита Иванова:

– Познавам младо семейство, което преди три години отиде да живее в София. Бих останала да живея тук, но само ако не стане по-лошо. В противен случай дори целият град е готов да напусне.

Веселина Стефанова:

– Не знам дали ще ме приемат, но съм решила, ако продължа да уча, да остана в друг град и да не се връщам тук. В организма на много млади хора са натрупани хлорни вещества. Те не могат да

кандидатстват това, което искат – във ВИФ например не ги приемат
Борислава Петрова:

– В неделя беше странно намерено. Живее в края на града – там е странно, хлорът се усеща много. Като отивам на училище, очите ми сълзят без причина.

ПЪРВОКУРСНИЧКИТЕ ОТ ТЕХНИКУМА ПО ИНДУСТРИАЛНА ХИМИЯ „ПРОФ. Д. БАЛАРЕВ“

Галина Калинова, Татяна Манева, Силвия Колева и Венцислава Николова са категорични: няма да следват химия и няма да останат да живеят в родния град.

Картината е мрачна, а перспективата – тревожна. „Обгазяванията“ обикновено стават в малките часове на новия ден. Затваряме прозорците и след това е изключено да заспим. Налягат ни черни мисли: да напуснем ли града, или да останем? Лесно ли е да прережем корена си, да се разделим с всичко, което ти е близко и скъпо... Това са думи на четиридесетгодишна русенка, майка на седемнадесетгодишно момиче. Подобни тежки слова,

Не, това не са извънземни...

преминали през мъка и тревога, не е необходимо да търсим „све свещ“. Споделя ги всеки русчуклия, изстрадащ деня си в борба с отчаянието. Ще ви стъписат от всяка панка, изразила чрез цифри голямата бела.

ДАНИИ ЗА ИЗСЕЛВАНИЯТА И ЗАСЕЛВАНИЯТА В РУСЕ

взети от службата „Изселване“ при ОБНС:

Година	Изселени	Заселени
1985	798	1927
1986	853	3155
1987	866	3067
1988	935	1494
1989	937	1422
1990 (до 8. X.)	1480	няма данни

– След последното обгазяване на 6 срещу 7 октомври д-р Елка Юстинянова е присла за 3 часа за първичен преглед в детски кабинет на II поликлиника 29 деца с остър фарингит.

– Д-р Стефка Стефанова, участъков педиатър, е прегледала до обед на 7 октомври три деца с тежък пристъп на затруднено дишане, а следобед е имало още две.

– Д-р Веселина Йончева – участъков педиатър, констатира, че боледуват едни и същи деца, които вече не се влияят от лечение с антибиотици.

– Д-р Донка Досева, завеждащ детски кабинет при II поликлиника, се тревожи от намаляването на раждаемостта. През първото полугодие на 1987 г. са се родили 526 деца. През първото полугодие на 1988 г. – 506, на 1989 г. – 494, на 1990 г. – 422.

Няма обещания на ниво правителство, президент или Велико Народно събрание, което да накара русенските майки да раждат. Русе вече не вярва на приказки, пресекват жителните сокове на младостта и, посървало, дървото на живота на града съхне... И все пак

РУСЕ ДИША

Приема поредното обгазяване като остър пристъп на хронично заболяване, след който отново се изправя и тръгва напред. Като своята сърцата баба Тонка твърдо понася постигналата го беда. И се противопоставя, като живее. Стречи се както винаги със свой личен творчески размах да гради деня си.